

Hồi 135

Chiến hỏa chân tình

Kỷ Thiên Thiên ghé vào tai chàng thì thầm: “Thiên Thiên đang rất là mâu thuẫn”.

Hai người bên nhau tựa vào lan can trên Quan viễn đài cúi nhìn quang cảnh Dĩnh Thủy. Mọi người đều đã ra ngoài theo phân công hành sự, phó soái Trác Cuồng Sinh đi xuống quảng trường tuyển chọn người cho bộ đội cơ động của Yến Phi từ đám Dạ Oa tộc nhân, trên đỉnh Chung lâu chỉ còn chừng hơn chục lính công binh đang dựng một chiếc giá để nâng lên hạ xuống các lồng đèn chỉ huy.

Gió hoang cuộn cuộn thổi y phục hai người bay phấp phật, tưởng như một lúc nào đấy có thể bay lên như thần tiên quyến thuộc trở về tiên giới.

Trời đã tối sẫm, mây đen che kín, trong ánh đèn lửa huy hoàng của Biên Hoang Tập, thẳng hoặc có lúc ẩn hiện vầng trăng âm đạm.

Liên quân mỗi người đều chít chiếc khăn màu hoàng kim của Dạ Oa tộc nhân để phân biệt với địch nhân, ngoài số cố vấn của Trác Cuồng Sinh, số còn lại trong mấy canh giờ được làm gấp để cung cấp cho mọi người, địch nhân có muốn giả mạo cũng không được.

Theo đề nghị của Kỷ Thiên Thiên liên quân còn định ra ba loại khẩu hiệu và quân lệnh để đề phòng địch nhân có được hoàng kim cân trà trộn vào.

Hai người nhích lại gần nhau hạ giọng nói chuyện. Yến Phi nhìn kỹ nét mặt Kỷ Thiên Thiên, vẻ không hiểu: “Mâu thuẫn?”.

Kỷ Thiên Thiên nhăn cái mũi xinh xắn nói: “Làm thống soái đương nhiên phải phái đại tướng đốc lực ra chiến trường, nhưng có người con gái nào muốn tình lang của mình mạo hiểm không? Yến lang của tôi nói như thế không mâu thuẫn thì gì?”.

Yến Phi tâm thần say sưa ngây ngất, Kỷ Thiên Thiên lại là người đầu tiên chủ động thừa nhận chàng là tình lang. Sau cuộc chiến với Hách Liên Bột Bột, chàng đã muốn tìm cơ hội biểu lộ tình cảm với Kỷ Thiên Thiên, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu, không biết làm thế nào để biểu đạt tình cảm sâu sắc mà vi diệu đối với nàng ở chốn sâu thẳm trong tâm hồn mình. Nhưng lúc này ở một trong Biên Hoang tứ cảnh, Quan viễn đài, nhìn thấy Biên Hoang Tập vạn chúng nhất tâm động viên nhau ứng phó với trận

chiến như cuồng phong bạo vũ sắp sửa ập đến, chàng đột nhiên cảm thấy nói gì cũng là thừa, tình yêu của hai người đã tồn tại như một sự thật hiển nhiên.

Yến Phi hít sâu một hơi thở, than: “Nếu lần này không chết, ta sẽ đưa Thiên Thiên đi thưởng ngoạn hai cảnh đẹp còn lại của Biên Hoang Tập”.

Kỷ Thiên Thiên ánh mắt long lanh, vui sướng nói: “Yến Phi à! Anh đừng giống những nam nhân khác nói rồi lại thôi nhé!”.

Yến Phi vội thanh minh: “Yến Phi này đã bao giờ ăn không nói có chưa? Từ trước đến nay ta chưa bao giờ nói lời không giữ lời”.

Kỷ Thiên Thiên vui sướng như nở hoa trong lòng: “Được rồi! Được rồi! Ngàn vạn lần chớ bắt chước mấy gã nam nhân chuyên lừa bịp con gái thế thôi đủ điều, người ta nguyện tin tưởng anh. Hay! Anh có biết mình là Biên Hoang Tập của Thiên Thiên không?”.

Yến Phi trở nên hồ đồ, nhưng lại cảm thấy hết sức hứng thú ngơ ngẩn nói: “Cái gì mà ta là Biên Hoang Tập của nàng? Ta là Biên Hoang Tập của nàng ư?”.

Đôi mắt diễm lệ dần dần sáng rực, Kỷ Thiên Thiên dịu dàng nói: “Biên Hoang Tập vô thiên vô pháp mà! Bất kỳ người nào quen tuân theo quy củ đến đây đều không thể kềm chế được nữa, thế mới là vô thiên vô pháp! Người ta đã sớm vì anh mà mất khống chế. Anh là người tình tuyệt vời nhất của tôi, bất kỳ người nào khác tôi cũng không cần, vì vậy anh là Biên Hoang Tập của Thiên Thiên”.

Yến Phi run người: “Thiên Thiên!”.

Kỷ Thiên Thiên đưa tay vuốt ve khuôn mặt chàng, nhu tình như nước: “Đừng nói gì, ánh mắt anh đã nói với tôi những bí ẩn ở đáy lòng anh. Tôi không cần biết quá khứ của anh, cũng không cần biết tương lai sẽ ra sao, chỉ biết lúc này trong cơn lốc xoáy chiến tranh khốc liệt, chúng ta thực sự thương yêu nhau hết mình. Nếu là trong hoàn cảnh khác, tình cảm hai ta chưa hẳn đã tiến triển nhanh như vậy, nhưng mà thời gian không có nhiều, chúng ta không thể lãng phí được, đúng thế không?”.

Yến Phi không nói nên lời, ái tình của Kỷ Thiên Thiên tựa như cuồng phong rợp trời đất, tựa như lửa cháy đồng hoang một khi phát động là có thể thay đổi tất cả mọi thứ, kể cả cõi lòng đã chết của Yến Phi. Từ trước đến nay chưa bao giờ chàng cảm thấy thỏa mãn và khoái lạc như vậy, chỉ cần qua được kiếp nạn này, trời đất sẽ thuộc về bọn họ, bao nhiêu quốc cừu gia hận đều trở thành thứ yếu.

Kỷ Thiên Thiên quay sang nhìn dòng Dĩnh Thủy, ánh mắt xa xôi chậm rãi nói: “Mấy ngày nay Thiên Thiên sống thật khoan khoái, tựa như có một thứ lực lượng vô hình

đưa Thiên Thiên tới một thế giới hoàn toàn mới để thử nghiệm những sự vật chưa từng thấy, bi hoan ly hợp đổi thay trong chớp nhoáng, được được mất mất không còn ranh giới. Từ khi nghe nghĩa phụ nói đến anh, trong lòng Thiên Thiên anh đã hình thành một hình tượng đặc thù, đến khi gặp anh rồi lại phát giác anh giống như một ván cờ bí ẩn, chỉ có tình yêu chân thành mới có thể phá giải được thành một kết cục hết sức mỹ diệu!”.

Yến Phi muốn đáp lời, chợt toàn thân chấn động, ngơ ngác nhìn về phía Đông Cổ Chung trường.

Kỷ Thiên Thiên cũng giật mình thất thanh: “Trời ơi! Bọn họ sao lại trở về rồi?”.

Bàng Nghĩa, Tiểu Thi và các huynh đệ Đệ nhất lâu đang tiến vào quảng trường giờ tay vẫy bọn họ.

oOo

Lưu Dụ ẩn mình trên một cành cây cách mặt đất chừng một trượng bình tĩnh chờ đợi. Thương thế của gã tuy đã đỡ nhiều nhưng vẫn không nên động thủ với người, gã cũng không định cùng địch nhân giao đấu trực tiếp.

Tiếng vó ngựa từ bên kia ngọn đồi vọng đến, rõ ràng gã suy đoán không sai, đám kỵ sĩ này vì Vương Đạm Chân mà đến.

Lưu Dụ thầm cảm tạ ông trời, nếu chẳng phải trời xui đất khiến cho mình có mặt ở đây, chắc hẳn phen này nàng khó thoát ma chướng.

Ánh đuốc xuất hiện trên đỉnh dốc, hơn mười kỵ sĩ phóng nhanh tới, Lưu Dụ nhìn thật kỹ, thậm chí vén vạt thân phật để cho Tư Mã Nguyên Hiển tự mình dẫn người đến, đỡ cho bản thân mình rất nhiều khí lực.

Tiếp đó toàn bộ ngọn đồi đều xuất hiện kỵ sĩ, ánh lửa đỏ chiếu sáng rực khu rừng xung quanh, rất may Lưu Dụ ẩn mình trong đám cây lá rậm rạp không bị đối phương phát giác.

Theo gã suy đoán, cái trò thương thiên bại lý này có thể khiến cho Tư Mã Nguyên Hiển thân bại danh liệt, vì vậy không thể giao cho thủ hạ làm thay mà sẽ phải tự mình thực hiện để khỏi tiết lộ ra ngoài. Theo hấn đến đây phải là thủ hạ tâm phúc, nhân số cũng không thể quá đông.

Chỉ cần Tư Mã Nguyên Hiến hành sự gọn gàng, sau này Vương Cung cũng không biết đường nào mà truy cứu.

Đột nhiên Tư Mã Nguyên Hiến hiện thân trên đỉnh dốc, lập tức Lưu Dự nhẹ cả người, biết là thắng lợi nằm trong tầm tay rồi. Hiến tại muốn giết chết Tư Mã Nguyên Hiến chỉ đơn giản bắn một mũi tên, tiếc rằng đó không phải là hành động thông minh. Thấy chủ bị giết, đám thủ hạ chỉ còn mỗi cách chiến đấu kịch liệt. Với tình trạng của hiến giờ của gã, lại thêm không thể bỏ mặc đấy mà chạy được, rất nhiều khả năng phải bồi thêm tính mạng mình.

Gã chỉ muốn dọa cho Tư Mã Nguyên Hiến bỏ chạy.

Tư Mã Nguyên Hiến nấp trong đám thủ hạ, rõ ràng đang sợ Tôn Ân. Chắc từ miệng Vương Quốc Bảo thua chạy về hắn đã biết rõ đại quân Thiên Sư đạo đang hoạt động ở Biên Hoang, Lưu Dự phải lợi dụng tâm lý sợ bóng sợ gió này dọa hắn bỏ chạy.

Có tiếng người trên đỉnh dốc: “Bọn họ cảnh giác rồi, đang chạy trốn vào Biên Hoang”.

Tư Mã Nguyên Hiến cười gằn: “Để xem nàng có thể chạy đến đâu? Theo ta đuổi!”.

Hơn chục kỵ sĩ vừa lao xuống dốc vừa cười quái dị, tựa như trông thấy thú săn trước mắt, chỉ cần vung tay là bắt được.

Lưu Dự thở sâu một hơi, lạnh lùng giương cung đặt tên, nhằm chuẩn vào Tư Mã Nguyên Hiến đang phi xuống.

Mấy tên đi trước hiến cách chỗ Lưu Dự ẩn thân không tới ba mươi trượng phóng nhanh đến.

Tư Mã Nguyên Hiến kêu lên một tiếng kỳ quái thúc ngựa tiến lên, thủ hạ xung quanh đồng thời gia tốc.

Véo!

Kình tiễn rời dây cung xạ tới, tính toán tốc độ phi ngựa của Tư Mã Nguyên Hiến cực kỳ chính xác, cho thấy Lưu Dự không những nhãn lực và tiễn thuật đều hết sức cao cường. Nhưng quan trọng hơn cả là cặp linh thủ bảo đảm cho gã bắn trúng mục tiêu.

A! A!

Tư Mã Nguyên Hiến bị tên bắn xuyên qua bắp chân rú lên một tiếng đau đớn, chút xíu nữa là ngã lăn xuống ngựa.

Nhất thời cả bọn cuống cả chân tay, lật đật gò cương dừng lại, có con ngựa không trụ nổi kéo cả người cười lăn xuống dốc, tình thế thật hỗn loạn.

Ngọn đuốc rơi xuống đất lập tức đốt cháy cỏ dại, tiếng nổ lép bép, khói bốc nghi ngút.

Hơn trăm con người hùng hùng hổ hổ, đội hình nghiêm chỉnh biến thành một đám loạn xà ngầu.

Lưu Dụ biết thời cơ đến quá lớn: “Thiên Sư có lệnh phải bắt sống tiểu tử Tư Mã Nguyên Hiến”.

Câu này chính là ám hiệu để thông tri cho tiền thủ mai phục xung quanh, lập tức mấy chục mũi kinh tiễn từ khắp các hướng bắn tới, nhằm ngựa không nhằm người.

Địch nhân từ hỗn loạn biến thành tan vỡ hoàn toàn, bị Thiên Sư quân mai phục, ai còn đủ dũng khí đối địch?

Tư Mã Nguyên Hiến là kẻ ít dũng khí nhất, cứ thế quay đầu ngựa nén đau phi vong mạng lên đỉnh đồi. Những kẻ còn lại thấy chủ bỏ chạy tranh nhau đuổi theo, có tên ngã lăn xuống đất vội vã bò dậy, hận cha mẹ chỉ sinh cho một cặp giò không thể chạy nhanh hơn con ngựa.

Lưu Dụ và đám tiền thủ đồng thanh reo hò, đối phương trong chớp mắt chạy trốn sạch, còn lại hơn chục con ngựa đáng thương nằm lăn trên mặt đất hí lên ai oán.

oOo

Từ Đạo Phúc đứng trên đỉnh đồi cao chăm chú nhìn về phía Biên Hoang Tập cách đó hơn mười dặm đèn lửa huy hoàng, chứa đựng cả nghi hoặc, lo âu và đe dọa.

Tuy rằng có nhiều việc không như ý muốn, nhưng chuyện Hách Trường Hanh bị Đồ Phụng Tam tương kế tựu kế đánh cho tan nát lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, Biên Hoang Tập đột nhiên đoàn kết lại, thất bại của đại quân Hách Liên Bột Bột cũng là ngoài tưởng tượng, bất quá Biên Hoang Tập vẫn khó lòng tránh khỏi vận mệnh bại vong khuất phục.

Cuộc chiến này tuy nhiên không dễ chút nào.

Đương nhiên Từ Đạo Phúc không có ý lo sợ, luận võ công trí tuệ trong Thiên Sư đạo đứng đầu là Thiên Sư Tôn Ân, nhưng tranh hùng trên chiến trường thì ngay cả Tôn Ân cũng phải thẹn không bằng được gã.

Đã nhiều lần giao thủ với quân đội Nam chinh do Kiến Khang phái đến, chưa bao giờ gã chịu thất bại, chính tay gã chém chết hơn trăm viên tướng của Nam Tấn, chiến công lẫy lừng trong Thiên Sư quân đã không ai bì kịp, mà trong chư tướng Nam phương đạt được chiến tích như vậy cũng chỉ có gã.

Tôn Ân đã nhiều lần gọi gã là thiên tài chiến tranh. Bản thân gã tự biết mình, nói là thiên phận tuy trọng yếu, nhưng thành tựu của gã chủ yếu là nhờ khổ công rèn luyện nghiên cứu binh pháp chiến dịch mà có.

Tính cách của gã cũng giúp gã trở thành thống soái vô địch.

Xưa nay gã không khi nào dễ dãi, biết rõ hơn ai hết chiến tranh là việc tiến hành những thủ đoạn cần thiết, từ xưa đến giờ không hề thay đổi đối với mọi loại chiến tranh quy mô bất đồng, hình thức bất đồng, tính chất bất đồng cũng vậy.

Binh pháp của gã lấy Lục thao và Tam lược làm nền tảng, được uyển chuyển vận dụng đến mức xuất thần nhập hóa, đặc biệt coi trọng cả hai mặt văn võ trong binh pháp, tinh thông quản trị, huấn luyện, võ bị và chiến lược quân sự.

Lần này toàn bộ sách lược tiến công Biên Hoang Tập đều do gã soạn ra rồi mới gửi cho Mộ Dung Thùy phê duyệt. Mộ Dung Thùy hùng tài đại lược, kinh nghiệm phong phú đến như thế mà cũng chỉ đưa ra được một vài thay đổi không đáng kể, khiến gã càng thêm kiêu ngạo.

Sách lược của gã có thể phân ra ba phương diện thiên thời, địa lợi và nhân hòa.

Về mặt thiên thời, lợi dụng cục diện phân liệt và bất ổn ở cả hai miền Nam Bắc sau Phì Thủy, chỉ cần bọn họ hai bên bí mật hành quân, đến lúc chư Hồ ở phương Bắc và triều đình phương Nam cảnh giác thì đã mất thời cơ khống chế, chỉ đành ngồi ngó trừng trừng mà không biết làm gì nữa.

Trên phương diện này bọn họ thực hiện hết sức thành công, Mộ Dung Thùy hành quân theo đường bộ xuyên qua Vu Nữ Khâu, Thiên Sư quân bọn gã thì lặng lẽ vượt qua Đại Biệt sơn đổ bộ vào Biên Hoang thần không hay quỷ không biết, khiến cho các thế lực ở ngoài Biên Hoang không kịp chi viện.

Về địa lợi, do Biên Hoang Tập không có các vị trí hiểm yếu để phòng thủ, lợi công mà không lợi thủ, chỉ cần khống chế Dĩnh Thủy, lực lượng phòng thủ Biên Hoang Tập sẽ tan vỡ hoàn toàn. Nếu đối phương tử thủ ở Dĩnh Thủy, cũng khó lòng đối phó với sự giáp công của đại quân Nam - Bắc với ưu thế trội hẳn về binh lực, Biên Hoang Tập mà giữ được vài canh giờ cũng là quá giỏi rồi.

Chiến tuyến phòng thủ của Biên Hoang Tập kéo ra quá dài, đầy rẫy sơ hở, chỉ cần phát động thủy lục lưỡng lộ tiến công như trời rung đất chuyển, dùng tinh binh lựa thời cơ thích hợp đột phá là có thể mau chóng đập nát lực lượng kháng chiến ở Biên Hoang Tập. Đây chính là tinh nghĩa của Hồ thao trong lục thao bao gồm Văn, Võ, Long, Hổ, Báo, Khuyển, chuyên luận về các chiến thuật ứng dụng cho các trận địa rộng lớn.

Về nhân hoà, chính là người mất ta được.

Biên Hoang Tập xưa nay hành động phân tán, ai nấy đều vì tư lợi, bọn gã đã phái Hách Trường Hanh, một con cờ lợi hại dùng mọi thủ đoạn phân hóa các thế lực lớn ở Biên Hoang Tập.

Chỉ hận là không biết sự cố xảy ra ở đâu, hoặc là Mộ Dung Thùy có tư tâm sai Hách Liên Bật Bật đi trước một bước khống chế Biên Hoang Tập, hoặc là Hách Liên Bật Bật tự tung tự tác làm hỏng toàn bộ bố cục hết sức kín kẽ này.

Nhân hòa không còn thuộc về bọn họ nữa.

Lư Tuần đến bên gã, phẩn chấn nói: “Giang Hải Lưu bị phục kích đại bại, theo Nhiếp Thiên Hoàn thì Giang Hải Lưu ngũ tạng đều bị thương, tính mệnh không còn được bao lâu, Dĩnh Thủy đã nằm trong tay bọn ta”.

Từ Đạo Phúc nhớ đến Kỷ Thiên Thiên, thở dài.

Lư Tuần ngạc nhiên: “Đấy chẳng phải là một tin tức rất tốt hay sao? Đối với đại nghiệp thống nhất phương Nam của chúng ta chỉ có lợi mà không có hại”.

Từ Đạo Phúc chăm chú nhìn Biên Hoang Tập, lạnh lùng nói: “Thiên Sư có chỉ thị gì?”.

Lư Tuần nói: “Thiên Sư giao cho người làm chủ soái trên chiến trường, ta chỉ làm phó, mọi việc đều do người tùy tình huống mà làm”.

Từ Đạo Phúc nói: “Sư huynh nhận xét thế nào?”.

Lư Tuần cười gằn: “Biên Hoang Tập đã như cá nằm trong lưới, chỉ chờ chúng ta đến vét tận lưới là có thể một mẻ quét sạch Biên nhân không biết trời cao đất dày là gì. Tuy bọn chúng thắng được trận đầu, nhưng hai cuộc đấu với Hách Liên Bật Bật và Hách Trường Hanh khiến tướng mỗi quân mệt, hướng chỉ bọn chúng chỉ vì thời thế mà phải kết hợp thành ra một đám ô hợp, coi thì cũng vẻ này vẻ nọ, sự thực chắc không chịu nổi một đòn”.

Từ Đạo Phúc trầm giọng: “Sư huynh không thấy Biên Hoang Tập đêm nay khác hẳn mấy đêm trước hay sao?”.

Ánh mắt Lư Tuấn ngưng lại ở ngọn đèn rất lớn treo cao trên đỉnh Chung lâu tỏa ra những tia sáng màu xanh hết sức dễ coi, gật đầu nói: “Ánh đèn ở Biên Hoang Tập so với ngày thường còn huy hoàng hơn, Dạ Oa Tử lại không dùng đèn màu mà dùng một loại phong đăng chiếu sáng rực cả vùng phước hương không người. Hừ! Biên nhân thật là ngu xuẩn, mục tiêu rõ ràng như vậy đối với chúng ta thật là tiện lợi”.

Từ Đạo Phúc thần sắc ngưng trọng hỏi tới một vấn đề khác, nói: “Nếu Mộ Dung Thùy và Thiết Sĩ Tâm không ước một canh giờ sau khi đêm xuống phát động công kích, bọn ta nên làm thế nào?”.

Lư Tuấn lấy làm ngạc nhiên, suy tư một lát rồi hăm hè: “Chúng ta cứ trước một bước tiến công Biên Hoang Tập”.

Từ Đạo Phúc lắc đầu: “Ta thấy không được”.

Lư Tuấn rất ngạc nhiên: “Người thấy cái gì không được?”.

Từ Đạo Phúc cười khổ: “Ta thấy Biên Hoang Tập không được. Không biết là ai chủ trì đại cục? Một canh giờ trước, toàn bộ người của ta trà trộn trong Tập đều bị đuổi chạy trốn chết, hiện tại Biên Hoang Tập và chu vi xung quanh vài dặm hoàn toàn nằm trong tay liên quân. Chỉ riêng ngọn đèn màu lục treo trên đỉnh Chung lâu cũng đã khiến ta rất nghi ngờ, nếu không lầm thì chiếc đèn đó bảo cho liên quân trong Tập rằng bọn ta còn chưa tiến vào đường ranh giới, điều đó biểu thị đối phương không còn là một đám ô hợp nữa mà đã thành ra một đội quân mạnh có hệ thống chỉ huy ưu việt”.

“Có thể nghĩ ra phương pháp dùng đài cao chỉ huy này không phải là người tầm thường. Chỉ bằng kế hoạch này Biên Hoang Tập không còn là nơi không thể phòng thủ nữa. Nếu bọn ta vô tình xua quân tiến vào, chắc chắn sẽ gặp bất trắc”.

Lư Tuấn càng nghe càng run, hít mạnh một hơi thở: “Nhận xét rất tinh tế, như vậy đành chờ tín hiệu của Mộ Dung Thùy rồi mới phát động tổng tiến công”.

Từ Đạo Phúc nói: “Có một chuyện mà ta thực không hiểu, dân Biên Hoang Tập vì sao bỗng nhiên đoàn kết lại, lại còn biết bọn ta và Mộ Dung Thùy đêm nay liên thủ tiến vào Biên Hoang Tập”.

Lư Tuấn gượng cười: “Ta đã nghĩ đến chuyện tìm một người hỏi chuyện”.

Từ Đạo Phúc nói: “Nếu ta là đối phương, tất sẽ tìm mọi biện pháp để hãm đà tiến của một trong hai cánh quân bên ta, như vậy mới có thể toàn lực đánh bại cánh quân còn lại”.

Lư Tuấn gật đầu: “Ta cũng nghĩ vậy”.

Từ Đạo Phúc thở dài: “Chờ đợi Mộ Dung Thùy thì quân ta sẽ rơi vào thế bị động, đó là kế sách rất dở. Tốt hơn cả là trước khi Mộ Dung Thùy tới phong tỏa toàn bộ hai phía Tây và Nam Biên Hoang Tập, dùng những toán quân nhỏ tập kích quấy nhiễu, khiến cho liên quân Biên Hoang sức cùng lực kiệt”.

Lư Tuần hoan hỉ: “Hai đường thủy lục phía Nam đều bị chúng ta thao túng, duy phía Tây vì Hác Trường Hanh rút lui nên xuất hiện một khoảng trống, phía đó để ta phụ trách”.

Từ Đạo Phúc nói: “Có sư huynh chủ trì đương nhiên ta yên tâm. Tiểu cốc Đồ Phụng Tam chọn làm nơi phòng thủ có hình thế rất ưu việt, kẻ lão luyện như Đồ Phụng Tam chắc chắn sẽ không vứt bỏ một cứ điểm kiên cố như vậy, hơn nữa còn có khả năng sẽ thiết lập cạm bẫy chờ chúng ta tiến vào, sư huynh hãy thận trọng hành sự”.

Lư Tuần cười lạnh: “Bảo đảm bọn chúng sẽ tự mình rơi quá đáng, hiện giờ ở Đông Dĩnh Thủy bọn ta chưa bố trí binh lực, có nên phí chút công phu ở mặt đó không?”.

Từ Đạo Phúc lắc đầu: “Ở Biên Hoang Tập toàn kẻ vong mệnh, nếu biết là không còn sinh lộ tất sẽ tử chiến đến cùng, bọn ta mở ra một đường thoát cho chúng bỏ chạy, sau đó mới tính chuyện giải quyết. Bọn ta có thể bố trí ở bờ Đông Dĩnh Thủy một ngàn quân do Hứa Duẩn Chi chỉ huy, đến lúc Biên Hoang Tập thất thủ đào vong, mới toàn lực truy sát, như vậy mới khiến chúng về sau không thể ngóc đầu dậy phản kích”.

Lư Tuần cười: “Kế này thật tuyệt, mà ta phải dặn trước nếu tìm được mỹ nhân của người, ngàn vạn lần không được vui hoa dập liễu, để nàng yên ổn lên giường cho người hưởng dụng”.

Từ Đạo Phúc lộ sắc mặt khổ sở, lắc đầu thở dài, chợt thốt ra một tiếng ngạc nhiên, ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía Biên Hoang Tập.

Biên Hoang Tập đang từ từ biến mất.

Từng chiếc đèn lần lượt tắt ngấm.

Lư Tuần cũng ngây ngẩn nhìn.

Cuối cùng chỉ còn lại cây đèn màu lục giống như lơ lửng trong hư không, toàn bộ Biên Hoang Tập chìm trong bóng đêm mịt mù.

Từ bên ngoài không ai thấy trong Tập đang diễn ra chuyện gì, Biên Hoang Tập đã biến thành một xứ sở đầy mê hoặc.

- o O o -